

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιτάμμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀκτωμηνιαίου Πατρισταρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἁρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶν φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προληπτῶτα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Ἀδύλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 21—28 Ὀκτωβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 42—43

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 313]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Αἱ φιλικαὶ συμβουλαὶ τῆς διδασκαλίσσης ἠξήσαν τὴν ταραχὴν ἣν ἠσθάνετο ἡ Πετρίνα μαθοῦσα τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Βρετονέ. Ἰδίως ἐτάραττον αὐτὴν ὅσα εἶχε μάθη περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δύο μητέρων, αἵτινες ἐμάχοντο πῶς νὰ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῶν μόνος τὰ ἐργοστάσια τοῦ Μαρωκούρ καὶ περιουσίαν συμποσουμένην, ὡς ἔλεγον, εἰς ἑκατὸν καὶ πλέον ἑκατομμύρια.

Καὶ ἡ μὲν κυρία Στατισιάου Παινδαβοῦν, σύζυγος τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ κ. Βουλφράν, εἶχε ζῆση κατατρυχόμενη ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ ἀναμμένουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ σύζυγός της, μεγαλέμπορος πανικῶν, ἤθελεν ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν πλοῦτον καὶ ὑπαρξὴν λαμπράν. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ὁ σύζυγος αὐτῆς οὔτε ἡ τύχη ἐξετέλεσαν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν της, ἐξηκολούθει σπαραττομένη ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ ἀναμμένουσα πλέον «Ἡ Πετρίνα μετὰ χαρᾶς ἠκροῶτο» (Σελ. 315, στηλ. β')

Ἡ δὲ κυρία Βρετονέ, ἀδελφὴ τοῦ κ. Βουλφράν εἶχε σύζυγον «πολυτεχνίτην καὶ ἐρημοσπίτην», ἠθέλε δὲ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ διότι ἠγάπα τὰ πλοῦτη καὶ διότι δὲν ἠθέλε νὰ τα λάβῃ ἡ νύμφη της, ἦν ἐμίσει σφόδρα. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ὁ κ. Βουλφράν ἔζη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐν συμπονώ, αἱ δύο κυρίαὶ ἠρόνυον λαμβάνουσαι παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν ὁ τι ἠδύνατο, χρήματα («δανεικὰ καὶ ἀγύριστα»), ἐμπορικὰς ἐγγυήσεις, προστασίας παντὸς εἶδους καὶ τέλος πάν ὁ τι εἶνε ἠναγκασμένος ὁ πλούσιος συγγενὴς νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἕνεκα μεγίστων ἀσπιῶν καὶ ὑπερβολικῶν δαπανῶν ὁ Ἐδμόνδος ἀπεστάλη εἰς τὰς Ἰνδίας λόγῳ μὲν πρὸς ἀγορὰν καννάβεως, ἔργῳ δὲ πρὸς τιμωρίαν

του, αἱ δύο νύμφαι διενόθησαν νὰ ὠφελθῶσιν ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης. Ὅτε δὲ ὁ ἀποστάτης οὗτος υἱὸς ἐνυμφεῖτο παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του, ἤρρισαν ἐκαστὴ ἰδιαιτέρως ἐργαζόμεναι πῶς ὁ υἱὸς αὐτῶν νὰ δυνηθῇ νὰ καταλάβῃ ἐν διδομένῳ χρόνῳ τὸν τόπον τοῦ ἐξορίστου.

Ὁ κ. Βουλφράν ὑπονοῶν τὴν διπλῆν ταύτην ἀντιζηλίαν, καὶ θέλων νὰ προλάβῃ οἷαν δῆποτε σύγκρουσιν, βλέπων δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἀνικανότητά τῶν ἀνεψιῶν του, οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποίησε μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐθέωρει ἴσους πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους του. Εἰς δὲ τὰς πανταχόθεν γινομένας πρὸς αὐτὸν συστάσεις ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν ἀπεκρίνετο:

«Δὲν θέλω οὔτε ξηρίδας οὔτε ζηλοτυπίας περὶ ἐμέ.»

Δι' αὐτὸ καὶ δὲν συνήνεσε νὰ κατοικήσωσιν ἐν τῷ πύργῳ, ἔνθα ὑπῆρχον ἀφθονα δωμάτια, οὐδὲ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ συνδιατώωνται μετ' αὐτοῦ.

Ἐδῶκε λοιπὸν εἰς μὲν τὸν Θεόδωρον τὴν κατοικίαν ἣν εἶχεν αὐτὸς πρὶν οἰκοδομήσῃ τὸν πύργον, εἰς δὲ τὸν Καζιμίρ τὴν κατοικίαν τοῦ πρῶην διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου, ὃν ἀντικαθίστα ὁ Μομπλές.

Ὅθεν μετὰ ζωηρᾶς ἐκπλήξεως καὶ ὑπερβολικῆς ἀγανακτήσεως

εἶδον τὴν ξένην ἐκείνην, τὴν ἀγυόπαιδα, τὴν γυφτοπούλαν, ἐγκαθιδρυμένην ἐν τῷ πύργῳ, εἰς ὃν αὐτοὶ εἰσῆρχοντο ὡς ξένοι προσκεκλημένοι.

Τὶ ἐσήμαινε τοῦτο; Τίς ἦτο ἡ κορασιὸς ἐκείνη; Κατὰ τί ἦτο ἐπίφοβος εἰς αὐτοὺς; Τὰς τρεῖς ταύτας ἐρωτήσεις ἠρώτησε τὸν υἱὸν της ἡ κ. Βρετονέ, ἀλλ' αἱ ἀπαντήσεις του δὲν τὴν εὐηρέστησαν, καὶ δια τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνακρίσεις, ἵνα φωτισθῇ ἐξ αὐτῶν.

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Σταμάτην καὶ τὰς θαλαμηπόλους, νὰ ἐξετάσῃ ἐπιθετικῶς τὴν Φραγκίσκαν ὡς καὶ τὴν Ζηνοβίαν καὶ τὴν Τριανταφυλλίαν ἦτο ἀπλοῦν καὶ εὐκολον, καὶ εἶχε περισυλλεξῆ παρὰ τούτων πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς Πετρίνας,

δακρύων τοῦ ἀποκαλῶν αὐτὸν φίλον του, ἀδελφόν του.

Ὁ δὲ Ἄνθιμος ἀπήντησεν ἐν ὀρμῇ ἀπεριγράφτου χαρᾶς:

— Ἀλήθεια! ἀκούεις, μητέρα; ἀκούεις, Ἰάκωβε; εἶνε ἀλήθεια! τώρα ὁμιλῶ ὅπως ὁ κόσμος.

Ὁ θεὸς ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν Παῦλον ἀδύνατον ἀκόμη καὶ ἐξηγτημένον, ἀλλὰ μειδιῶν ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν πράγματα τὰ ὅποια ἤξευρεν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐπόθει τὸ παιδίον.

— Παιδιά μου, εἶπεν, ἀποκαλύψας σοβαρῶς τὴν λευκὴν κεφαλὴν του, ὡς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖός μας ἐπροστάτευσεν σήμερον καὶ ὁ ὁποῖός δὲν ἀφίγει καμμίαν καλὴν πράξιν ἄνευ ἀνταμιοῦτός.

Ὁ Παῦλος ὠμολόγησε τὰ πάντα, ἡ δὲ εὐλικρίνεια τῆς ἐξομολογήσεως συνετέλεσε πολὺ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λοχαγοῦ ὑπεσχέθη νὰ μὴν ἔχῃ τοῦ λοιποῦ μυστικὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς ἐνθουσιώδεις καὶ φανταστικὰς διηγήσεις τῶν φίλων του. προπάντων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ περὶ ταξειδίων ὄνειρά του, καὶ μόνον ὅταν μεγαλώσῃ νὰ τα σκεφθῇ πάλιν.

— Τότε θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ καταταχθῆς εἰς τὸ ναυτικόν, ἂν ἀκόμη διαρκῇ ἡ ἐπιθυμία σου, τῷ εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ὁ δὲ Ἄνθιμος ἰάθη ἐντελῶς καὶ τῶρα ὁ λόγος του εἶνε καθαρὸς ὅσον καὶ τῶν παιδιῶν ἐκείνων τῶν ὁποίων ἐπὶ τόσον καιρὸν ὑπέστη τοὺς ἀνοήτους καὶ σκληροὺς ἐμπαιγμούς.

Ὁ φελλισμὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖός του κατέλαβε κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐξ αἰτίας τρόμου ὅστις συνεκλόνησε τὰ νεῦρά του καὶ παρέλυσεν κάπως τὸ ὄργανον τοῦ λόγου, ἔπαυσε διὰ μίαν τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ Παῦλος διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὁ φόβος, ἡ βαθεῖα συγκινήσις, ἡ ἀγωνία, ἀτίνα συνετάραξαν τὴν ψυχὴν του ἐπὶ ἰκανὴν ὄραν, ἐπέφερον ἀναστάσεων εἰς ὅλην τὴν ὑπαρξίν του, ἥτις τώρα ἀπέβη ὠφέλιμος εἰς αὐτόν.

Πάντα ταῦτα ἐξήγησεν εἰς ἰατρός, τὸν ὁποῖον ὁ λοχαγὸς ἠρώτησε πῶς συνέβη τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο γεγονός, τὸ ὁποῖον κατευχαρίστησε τόσο.

Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἱατροῦ, ἡ θεία Συλβία διεβεβαίωσεν, ὅτι εἰς τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἦτο καταφανὴς ὁ δάκτυλος θείας τιμῆς δυνάμεως ἥτις ἀνορθώνει ἢ καταστρέφει, βοηθεῖ ἢ τιμωρεῖ.

Οἱ δεσμοὶ τῆς ἀμοιβαίας φιλίας, οἵτινες συνήνουν τὸν Ἰάκωβον μετὰ τὸν υἱὸν τῆς χήρας, συνεσφίχθησαν ἔτι στενωτέρων. Ἡ ἀρχὴ τῆς φιλίας ἐκείνης ἦτο ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ συμπάθεια τῶρα ἐστηρίζετο ἐπὶ βάσεων ἀδιασείστων, τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

[Ἐπεται συνέχεια] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κέντρον, παλαιὸ καὶ πιστὸ μου φίλε, τὸ ποιηματάκι σου ἀρκετὰ εὐμορφόν! Ὁ στίχος μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ χαλασμένος. Γράψε μου, λοιπὸν καὶ στέλλε μου τὰ ἔργα σου νὰ τα βλέπω.

Ἐχε ὑπομονὴν, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθῶσιν καὶ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος καὶ πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Τί γίνεται τὸ σκυλάκι σου ὁ Βόδις; Χαίρω που ἔγινες καλὰ.

Ἀργυροδότη Πηγεῖδ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω), ἔλαθον τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις καὶ θὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν ἐγκριθῶσιν. Νὰ μου στέλλῃς πάντοτε καὶ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι, ἀφοῦ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν περιγράφῃς τὴν πρὸς ἐμέ ἀγάπην σου.

Μαρτεῖον τοῦ Τροφονίου, πολὺ εὐμορφα καὶ συμπαθητικὰ τὰ λογάκια σου. Ἄξιζε; ἓνα φίλ καὶ σοῦ το στέλλω.

Κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που προτείνεις, φίλτατε Δημ. Π. Δημητριάδην, δὲν μου ἤρρεσε. Νὰ εὐρῆς κανὲν ἄλλο καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Ἐνίσθητος Καρδία, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι σοῦ ταίριαζει τὸ ψευδώνυμον. Νὰ στέλλῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἀσκήσεων τὰς λύσεις ὑπολογίζονται καὶ αὐταί.

Φίλιππε Μουσοῦρη, ἐστάλησαν ἐγκαίρως τὰ φυλλάδια πού μου ἐκήτησες. Τὸ καλὸν πού σου ἔκαμην ὁ φίλος σου Ο. Π. πρέπει τώρα νὰ το κάμῃς καὶ σὺ εἰς ἄλλον.

Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἐγγύνωμον πρὸς τοὺς γονεῖς σου, ἀγαπητέ Η. Μ. Σχιμψλε, πού σου ἐμπνέουν τοιαῦτα αἰσθητά καὶ σοῦ δίδουν τόσῳ καλὴν ἀνατροπὴν. Νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής, ὥστε νὰ μὴ τοῖς προξενῆς ποτε λύπην. Ἐγὼ δὲ θὰ χαίρω καὶ θὰ υπερηφανεύομαι ὅταν θάκούω καλὸν διὰ σέ.

Ἐλπίζω κ' ἐγὼ νὰ κατορθώσῃς ὅ,τι λέγεις, καλὴ μου Λιλή Λογιωτάτου. Τὸ προσέχῃς ἔτος θὰ δημοσιεύσω ἀκόμη ὠραιότερα διηγήματα. Θὰ ἰδῇς. Ἄς το μάθῃ καὶ ὁ φίλος μου Ἐπιπερος καὶ ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι ὅσοι μ' ἐρωτοῦν.

Μ' ἐρωτᾷς, προσυλῆξέ μου Προκουμαία τῆς Σμύρνης, ὡς κατορθῶν νὰ μαγαποῦν τόσοσιν αἱ φίλαι μου, ὥστε νὰ πιστοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ὅταν με βρῶσιν ἐρχομένην πρὸς αὐτάς. Τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα; Αἱ μητέρες πῶς κατορθῶσιν τὸ ἴδιον πράγμα; Καὶ σὺ ἡ ἴδια πῶς καθίστασαι τόσοσιν ἀγαπητὴ εἰς τοὺς γονεῖς σου, εἰς τὰς ἀδέλφια σου, εἰς τὰς φίλας σου; Ὁθεῖς τώρα νὰ σοῦ το ἐξηγήσω; Θὰ το ἐνόησας καὶ μόνη σου; Ἀγαπῶ τοὺς μικροὺς μου φίλους πολὺ καὶ δι' αὐτοὺς κ' ἀγαποῦν κ' ἐκείνοι. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ με κάμνει νὰ φαίνομαι ὅσο τὸ δυνατόν καλλιτέρα πρὸς αὐτοὺς καὶ ὠφελιμωτέρα.

Ἐχω ἐμπρὸς μου πέντε χαριτωμένα σου γραμματάκια. Φῶθε Ἀπολλών. Ἐπέρασες πολλὰς καιρὸς χωρὶς ἀλληλογραφίαν καὶ ἀδυνατῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐδῶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις. Ἐν τούτοις χαίρω διὰ τὰ ποστέλεματά της ἐπιμελείας σου καὶ εὐχομαι νὰ τελειώσῃς με ἄριστα ὅλας τὰς γυμνασιακὰς τάξεις. Νὰ μου φιλῆσῃς τὸν μικρὸν Παχὸν Τσίρον καὶ νὰ του ἤρῃς δει τὸ μαῦρο μελάνι εἶνε τὸ καλλίτερον, ἔπειτα ἔρχεται τὸ ἰσχυρὸν. Κάθε ἄλλο χρῶμα εἶνε κουραστικόν. Εἶπέ του νὰ μου γράψῃ καὶ περὶ τοῦ Γκράφ' εἰ ἀπέκαμε; Ἐγὼ εἶνε τέλειον λαγωνικόν;

Καὶ σὺ, Ἐδύραχθ' Ὄρηθ, εὐμεροστάτη, νὰ φέρῃς τὰ ἀδέλφια σου νὰ μου γράφουν ὅσον συχνὰ θέλουν. Τὰ γράμματα τῶν μικρῶν μου φίλων ποτὲ δὲν με κουράζουσι, παρὰ μόνον ἂν εἶνε γραμμένα με κόκκινη μελάνη. — Ἄν τὴν ἐνθυμούμαι, λέγεις; Βεβαίως τὴν ἐνθυμούμαι κάλλιστα τὴν ἀδελφίστην σου καὶ τὸ ψευδώνυμόν της καὶ τὴν θαυμάζω ὅσακις τὴν συναντῶ. Νὰ της εἰπῆς πολλὰ χαιρετίσματα.

Ὁχι, Τέκνον τῶν Δασῶν, ὁ Δυκοβήρος δὲν εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὑπέθεσάτε εἶνε ἄλλος τῆ φίλος μου.

Ναί, Ἀρχιμῆδα Μαθηματικέ, καὶ ἐγκαίρως καὶ ἀσφαλῶς φθάνουν αἱ λύσεις σου.

Δύναται νὰ διαγωνισθῇ ὁ ἀδελφός σου ἀπὸ σοῦ, ἀγαπητέ Σ Λόντε. Ἐννοεῖται ὅμως διὰ διὰ νὰ βραβευθῇ τις πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς σχετικὰς περισσοτέρας λύσεις τῶν εἰς ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ διαγωνισμοῦ δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβρίου.

866. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, ὡς καὶ τὸ δεύτερον μου καὶ τῶν πηλῶν ταχύτερον εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηρηίδος τοῦ Βόδινου.

867. Στοιχειόγραφος.

Ἐάν σκοπᾷς φυλάττειν δύο γράμματα προσλάβῃ, Νησάκι τῆς Ἑλλάδος ἔτα κύματα προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμῆδου τοῦ Μαθηματικοῦ.

868. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου ὅταν κρυφθῇ κάθε πουλὶ κοιμᾶται, Θηρίον δὲ τὸ δεύτερον, ἵ τὰ δάση ἐνδιατάται. Τὸ τρίτον εἶνε ποιητὴς πλὴν ἐκ τῶν τραγικῶν.

Καὶ μετοχὴ τὸ τέταρτον γράμμα τὸ τελικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Ζωοποιοῦ.

869. Σκαυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΒΕΕΗΑΜΡΕΤΤ σχηματίσιν σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος θεοῦ τῶν Ἑβραίων καὶ κράτους τῆς Εὐρώπης ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρσίκου τῆς Κρησιῆς.

870-872. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Οὐ μόνον σέδομαι ἀλλὰ καὶ ἀγαπῶ τοὺς ὁμοίους μου.

2. Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπῆρχε μέγας.

3. Ὁ ρυπαρὸς εἶνε πάντοτε ἀπεχθής.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου ἑρ. Καρδαμάκη.

873-874. Ἀσετεῖα παρορράματα.

1.—Ἡ Ἄτικη εἶνε κατάφυτο; ἀπὸ λεγεῶνας.

2.—Ἡ χαρὰ θρηνεῖ διὰ τὴν συμφορὰν της.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

875-878. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

μόνος, βόμβος, τάφος, ἄνθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόδου τοῦ Φοιδοῦ.

879. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσιν ἀρχαίον γνωμικόν: Μικρός, πλήρης, τελευταία, ἱστορία, πολλή, ἀγάπη, ἀρμενίζω, δυστυχία, πολυτελής, λάθε, λύων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντιέου τῶν Δελφῶν.

878. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου.

1, Μέρος τῆς Τουρκίας. 2, Κράτος Εὐρωπαϊκόν 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Ποταμὸς τῆς Γροίας. 5, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μισοτόβου.

879. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα πρωτεύουσος εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Ἐπίρρημα. 3, Μέρος τοῦ σώματος. 4, Μέρος ναοῦ ἀρχαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰδῆς τοῦ Φαλλήρου.

880. Φωνηεντόλιπον.

—πλς—δν—φρ—μς—τν—τχν——θρν—τν—τχ—μ—τ—χ—ν—πλς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιπέρου.

Ἐν τῷ τοκογραφίῳ τῶν καταστημάτων Ἀνδρέα Κωνσταντινίδου 1895—8771.

τουλάχιστον πῶς εἶχεν ἔλθῃ εἰς Μαρωκούρ ἢ ξένη ἐκείνη ἀλήθεια, καὶ πῶς ἔζη μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τέλος πῶς ἐγκαθιδρύθη παρὰ τῆ κ. Βουλφράν, ὡς φαίνεται, διότι ἐγίνωσκε τὴν Ἀγγλικήν. Δὲν εὕρισκεν ὅμως καιρὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πετρίναν, διότι πάντοτε ἦτο πλησίον τοῦ κ. Βουλφράν.

Ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ Πετρίνα ἐκάθητο σιωπηλή, τὸ πρῶτ' ἐξήρχετο μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβαινε παρρηθὺς εἰς τὸ δωμάτιόν της, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐργοστασίων εἰργάζετο μετὰ τῆς διδασκαλίσης, τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνέβαινε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πῶς λοιπὸν καὶ τότε θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν ἐπιτύχῃ μόνην καὶ νὰ τὴν ἐξετάσῃ;

Εἶχεν ἀποκάμῃ ἡ κ. Βρετονέ. Τὴν προτεράϊαν δὲ τῆς ἀναγνωρῆσεώς της, ἀπεράσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔνθα ἰκοιμᾶτο ὕπνον νήδυμον.

Ἐκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν καὶ ἡ Πετρίνα ἀφυπνίσθη. Ἀκροᾶται, ἡ θύρα κρούεται ἐκ νέου.

Καταβαίνει τῆς κλίνης καὶ ψηλαφῶσα ἔρχεται εἰς τὴν θύραν!

«Τίς εἶνε;

— Ἀνοιξε, ἐγὼ εἶμαι.

— Ἡ κυρία Βρετονέ;

— Ναί.»

Ἡ Πετρίνα ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ ἡ κ. Βρετονέ εἰσέδυσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ δὲ Πετρίνα ἐπέισε τὸ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός.

«Πλάγιασε, εἶπεν ἡ κ. Βρετονέ, οὕτω πῶς θὰ ὁμιλήσωμεν καλλίτερα.»

Καὶ λαμβάνουσα κάθισμα ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν Πετρίναν ἀντικρὺ της. Ἦρχισε δὲ ὡς ἐξῆς:

«Περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ σ' ὁμιλήσω καὶ θὰ σου δώσω μερικὰς παραγγελίας καὶ ὁδηγίας. Ἐπειδὴ ἔλαβες τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου δύνασαι νὰ λαμβάνῃς μερικὰς προφυλάξεις ὠφελίμους εἰς τὴν υγείαν του, ὅπως ἔκαμνεν ὁ Πέτρος με ὅλα του τὰ ἐλαττώματα. Φαίνεσαι ἔξυπνη, καλὴ μου κόρη, εἶνε λοιπὸν βέβαιον ὅτι, ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ μας κάμῃς τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου. Σὲ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι ἡμεῖς θὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν χάριν ταύτην.»

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα ὑποκρινομένη ἡλίθιον μειδίαμα βεβαιότατα τοῦτο θέλω καὶ ἐγὼ, νὰ σας κάμω τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου.» Ἐτόνισε δὲ τὰς λέξεις ταύτας ὑποδεικνύουσα ὅτι ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς τὰ πάντα.

«Καλὰ ἐγὼ ἔλεγα ὅτι εἶσαι ἔξυπνη, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βρετονέ, καὶ πιστεύω ὅτι δύναμεθα νὰ ἔχωμεν πεποιθήσιν εἰς τὴν σύμπραξίν σου.

— Προστάξατε, κυρία, καὶ ὁ λόγος σας δὲν θὰ γίνῃ δύο.

— Κατὰ πρῶτον ὀφείλεις νὰ φροντίσης περὶ τῆς υγείας τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ τὸν προσέχῃς νὰ μὴ μὰς κρυώτῃ καὶ ἐξωχῶμεν λυπηρὰ ἐπακόλουθα. Εἰξέυρατος ἔστι ἂν ἰατρευθῇ ἢ βρογχίτις του, θὰ εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἐγγχείρησις καὶ θὰ ἰδῇ τὸ φῶς του. Φαντάσου τὴν χαρὰν ὅλων μας.

— Καὶ ἐγὼ θὰ το θεωρήσω εὐτυχίαν μου, ἀπήντησεν ἡ ἑλικρινὴς Πετρίνα.

— Οἱ λόγοι σου οὗτοι ἀποδεικνύουν τὰ καλὰ σου αἰσθήματα. Ἀλλὰ σὺ ὅσον καὶ ἂν εὐγνωμοῦναι δι' ὅσα καλὰ ἔλαβες ἐδῶ μέσα, δὲν εἶσαι ὅμως μέλος τῆς οἰκογενείας.»

Ἡ Πετρίνα ἀναλαμβάνουσα ὕψος ἡλίθιον εἶπε:

«Βεβαίωτα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ἀγαπῶ τὸν κ. Βουλφράν, πιστεύσατέ με, κυρία.

— Ἰσα ἴσα δύνασαι νὰ μας ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπην σου ἂν τὸν περιποιῆσαι μετὰ πάσης προσοχῆς. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη περισσότερο. Ἄκουσε, μικρὰ μου ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔχει χρεῖαν νὰ προφυλάσσεται μόνον ἀπὸ τὸ φύχος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς αἰφνιδίας συγκινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἡμπορεῖ νὰ τὸν θανατώσῃ. Λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κύριοι μ' ἔλεγον ὅτι ἐνεργεῖ ἐρευνᾶς συχνὰς πυκνὰς εἰς τὰς Ἰνδίας διὰ νὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ προσφιλεστάτου μὰς Ἐδμόνδου.»

Καὶ ἐσιώπησεν ἀναμένουσα ἀπάντησιν. Ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίθη, βεβαία οὖσα ὅτι «αὐτοὶ οἱ κύριοι», τοῦτ' ἔστιν οἱ δύο ἐξάδελφοι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπωσὶ τι πρὸς τὴν κ. Βρετονέ περὶ τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Βουλφράν. Καὶ ἂν ὁ Καζιμίρ εἶχεν εἶπῃ πρὸς αὐτὴν τι, θὰ εἶπεν εἰκασίας μόνον, ἄφ' οὗ, ὡς βλέπομεν, ἐκάλεσε τὴν μητέρα του εἰς βοήθειάν του. Ὁ δὲ Θεόδωρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν εἶπῃ τίποτε.

«Μὲ εἶπον ὅτι ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα διέρχονται διὰ τῶν χειρῶν σου καὶ τὰς μεταφράσεις εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Λοιπὸν, ἂν τυχὸν αἱ εἰδήσεις αὐταὶ εἶνε δυσάρεστοι, ὅπως φεῖ! προβλέπομεν, εὐθύς νὰ γνωστοποιήσῃς αὐτὰς πρῶτον πρῶτον εἰς τὸν υἱόν μου καὶ αὐτὸς θὰ μου τηλεγραφήσῃ εὐθύς, διὰ νὰ τρέξω νὰ παρηγορήσω καὶ βοηθήσω τὸν δύσμοιρον ἀδελφόν μου. Ἀλλο ἀδελφὴ καὶ ἄλλο νόμφη. Μ' ἐνόησες;

— Ὡ! βεβαιότατα, κυρία, σὰς ἐνοοῦ, μοὶ φαίνεται τουλάχιστον.

— Λοιπὸν, ἡμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν εἰς σὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Ὅθ' πράξω, κυρία, ὅ τι δύναμαι διὰ τὸν κ. Βουλφράν.

— Καὶ ὅ τι κάμῃς εἰς αὐτὸν θὰ το κάμῃς εἰς ἡμᾶς, ὅπως καὶ ὅ τι κάμῃς εἰς ἡμᾶς θὰ το κάμῃς εἰς αὐτόν. Καὶ εὐθύς θὰ σ' ἀποδείξω ἐγὼ ὅτι ἡμεῖς τουλάχιστον

στον δὲν θὰ φανώμεν ἀχάριστοι. Τί θὰ ἔλεγεσ ἂν σου ἐδίδομεν ἐν φόρμα.»

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὄφειλε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν προσφορὰν ταύτην, ἀπήντησε δι' ἀπλοῦ μειδιήματος.

«Ἐξυμωρον φόρεμα μὲ ὀλίγην οὐράν, ἐξηκολούθησαν ἡ κ. Βρετονέ.

— Πενθῶ.

— Ἀλλὰ τὸ πένθος δὲν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃς καὶ ὀλίγην οὐράν. Τὰ φορέματά σου δὲν εἶνε καλὰ διὰ νὰ τρώγῃς εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ μάλιστα εἶσαι πολὺ ἀτρηχμα ἐνδεδυμένη καὶ πολὺ γελοία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.»

— Δὲν εἶχεν ἄλλα καλλίτερα ἢ κυρία Λαγαζ, καὶ ἐπῆρα ὅ τι εὕρηκα.

Ἡ κυρία Λαγαζ ἦτο ἱκανὴ νὰ σε ἐνδύῃ ὅτε ἦσο κορίτι τοῦ δρόμου, ἀλλὰ τώρα ἀφ' οὗ ὁ ἀδελφός μου ἠδύνατο νὰ σε δεχθῇ εἰς τὴν τραπέζαν του, δὲν πρέπει νὰ ἀναγκάζωμεθα νὰ κοκκινίζωμεν ἐξ αἰτίας σου, ὅπως συμβαίνει σήμερον, νομίζω ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ το εἰπώμεν μεταξὺ μας.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Πετρίνα περίλυπος.

— Δὲν ἔχεις ἰδεῖαν πόσον γελοία φαίνεσαι μὲ τὴν βλουζάν σου.

Καὶ ἐγέλασεν ἡ κ. Βρετονέ, ὡς ἂν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν περιφρονητικὴν ἐκείνην βλουζάν. Ἐξηκολούθησε δὲ ὡς ἐξῆς:

«Ἀλλὰ τοῦτο διορθῶνται εὐκόλως καὶ ὅταν θὰ εἶσαι ὠραία ὅπως ἐγὼ θέλω νὰ εἶσαι, μὲ φόρεμα εὐπρεπὲς διὰ τὸ ἐστιατόριον καὶ κομφὸν ἱματισμὸν διὰ τὴν ἄμαξαν, θὰ ἐνθυμῆσαι βέβαια εἰς ποῖαν τα ὀφείλεις. Ὁραρῶ πῶς καὶ τὰ ἀσπρόρουχά σου θὰ εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν βλουζάν σου. Ἄς ἴδωμεν ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἠνοῆξε τὰ συρτάρια καὶ μετὰ περιφρονησεῖς τὰ ἔκλεισε πάλιν ἀποτόμως, ὑψοῦσα τοὺς ὤμους καὶ ἐλεεινολογούσα:

«Τὸ ὑπέθετον, εἶπεν ἡ κ. Βρετονέ, ἀνάξια τῆς σημερινῆς θέσεώς σου.»

Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐβραζεν ἐξ ἀγανακτήσεως.

«Εἶχες τύχην καὶ ἦλθα εἰς τὸ Μαρωκούρ καὶ διότι ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σε στολισῶ.»

Εἰς τὰ χεῖλη τῆς Πετρίνας ἀνέβη ἀπάντησις ἀρνητικὴ, ἀλλ' ἐκρατήθη, διότι ἐπὶ τέλους οἱ λόγοι τῆς κ. Βρετονέ ἦσαν μὲν πειρακτικοὶ καὶ προσδλητικοί, ἀλλ' ἡ προθεσίς της τούναντιον ἐφαίνετο καλὴ καὶ γενναία.

«Ὅθ' εἶπω εἰς τὸν ἀδελφόν μου νὰ σου παραγγεῖλῃ φορέματα εἰς τὴν Ἀμιένην καθὼς καὶ ἀσπρόρουχα. Ἄρρησε εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ ἔχῃς κάτι καλόν, τὸ ὅποσον κάθε στιγμὴν θὰ σε κάμῃ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι, ὡς ἐλπίζω ἐγὼ τουλάχιστον. Ἀρκετὰ εἶπαμεν κοιμήσου τώρα καὶ μὴ λησμονήσῃς ὅσα σε εἶπα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Ἡ Πετρίνα παρὰ τὴν ρητὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Βρετονέ οὐδὲν εἶπε πρὸς τὸν Καζιμίρ περὶ τῶν ἐρευνῶν αἰτινῆς ἐγίνοντο ἐν Ἰνδίας καὶ ἐν Ἀγγλία. Καὶ ὅμως ὅτε τὴν συνήγα μόνην ὁ Καζιμίρ, ἔβλεπεν αὐτὴν μετὰ τρόπου σημαίνοντος ὅτι ὀφείλει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, μήπως εἶχε τι νὰ εἶπῃ; Αἱ εἰδήσεις αἱ ἐρχόμεναι ἐκ τῆς Δάκκας, ἐκ τῆς Δέχρας καὶ ἐκ τοῦ Λονδίνου ἦσαν ἀτελεῖς, μετὰ χασμάτων ἀτινα ἦσαν δύσκολον νὰ συμπληρωθῶσι, μάλιστα περὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀτήληκε τὸν κ. Βουλφράν, οὐδ' ἐκλόνησε τὴν πεποιθήσιν του. «Κατωρθώσαμεν τὸ δυσκολώτατον, ἔλεγεν ἐνίοτε ἀφ' οὗ ἐφωτίσαμεν τὰ ἔτη τὰ μακρὰν ἡμῶν ἀπέχοντα, πῶς τάχα δὲν θὰ ἐξαπλωθῇ τὸ φῶς καὶ εἰς τὰ πλησίον ἡμῶν; Ἡμέραν τινὰ συντόμως τὸ νῆμα θὰ συνδεθῇ καὶ τότε κρατοῦντες αὐτὸ θὰ ὁδηγηθῶμεν εἰς τὸ ποθοῦμενον.»

Ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν, περιερχόμενοι περὶ τὸ χωρίον ὁ κ. Βουλφράν καὶ ἡ Πετρίνα χάριν περιπάτου, συνήνησαν τὴν διδασκαλίσαν, ἥτις ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς καὶ ἀντήλλαξαν τὰς συνήθεις φιλοφρονητικὰς φράσεις ἀπερχομένη δὲ εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν:

«Σὰς ἀφίνω ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ἀντιγόνης σας.»

Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε φρονεῖν, ἀλλ' οὐδὲ ὁ κ. Βουλφράν, ὃν ἠρώτησε. Τὴν ἐσπέραν παρεκάλεσε τὴν διδασκαλίσαν νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τίς ἦτο ἡ Ἀντιγόνη. Ἐκείνη δὲ τῇ ἔδωκε νὰ ἀναγνώσῃ τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶ τοῦ Σοφοκλέους, ἐξηγοῦσα εἰς αὐτὴν ὅσα δὲν ἠδύνατο μόνη της νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Τὰς ἐπομένους δὲ ἡμέρας ἡ Πετρίνα ἀντὶ τοῦ Γόρου τοῦ Κόσμου ἀνέγνωσεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦτου ἀρχαίου δράματος.

Ὁ κ. Βουλφράν μετὰ συγκινήσεως ἠκροᾶτο καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν:

«Πράγματι σὺ εἶσαι ἡ Ἀντιγόνη μου καὶ ἀκόμη περισσότερο, διότι ἐκείνη, ὡς κόρη τοῦ δυσμοῖρου Οἰδίποδος, εἶχε χρέος νὰ περιποιητῆται καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα της.»

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐνόησεν ἡ Πετρίνα τὴν ἀγάπην ἣν εἶχε πρὸς αὐτὴν ὁ κ. Βουλφράν, ὅστις δὲν ἐσυνήθισε νὰ δεικνύῃ τί ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τοσοῦτον δὲ συνεκινήθη καὶ ἐθοροβήθη ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀλλ' ἤρπασε τὴν δεξιάν του καὶ τὴν ἠσπασθη.

«Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, εἶσαι καλὴ κόρη.

Καὶ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της προσέθηκε:

«Καὶ ὅταν ὁ υἱός μου ἐπανεῖλθῃ, θὰ μένης μαζί μας, καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃ τί ἦσο δι' ἐμέ.

— Εἶμαι τόσο ὀλίγον καὶ ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι πολὺ.

— Ὅθ' εἶπω τί ἦσο καὶ ἐπειτα θὰ το ἰδῇ καὶ μόνος του, διότι εἶνε ἀνθρωπος τῆς καρδιάς ὁ υἱός μου.»

Πολλάκις ἐξεφράζετο οὕτω πῶς περὶ τοῦ υἱοῦ του, ἡ δὲ Πετρίνα πάντοτε διεννοεῖτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διατί, ἐν ᾧ τόσο τὸν ἠγάπα, ἐφάνη τόσο αὐστηρὸς ἀλλ' ἐκάστοτε αἱ λέξεις ἐκρατοῦντο εἰς τὸν λαϊμὸν τῆς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἀλλὰ ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἐνυμφεῦθη δὲν ἦτο ἄθλιον γύναιον.

— Ἦτο, ἦτο, διότι συνήνεσεν εἰς γάμον ὁ ὁποῖος εἶνε ἄκυρος ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ἔθεν δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ὡς κόρην μου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀνακαλέσω τὸν υἱόν μου πλησίον μου ἐφ' ὅσον δὲν τὴν ἐχώριζε. Τώρα εἰμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ πῶς, ἀφ' οὗ δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὸν υἱόν μου μετὰ τὸν γάμον του, τώρα θέλω νὰ τὸν ἀνακαλέσω πλησίον μου. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἄλλαι ἦσαν αἱ περιστάσεις τότε καὶ ἄλλαι τώρα. Ἡ υγεία μου ἄλλη ἦτο τότε καὶ ἄλλη εἶνε σήμερον· τώρα εἶμαι ἄρρωστος, εἶμαι τυφλὸς καὶ διὰ νὰ ἀναβλέψω πρέπει νὰ γίνῃ ἐγγχείρησις, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐγγχείρησις ἀνάγκη νὰ εἶμαι ἡσυχος. Ὅταν μάθῃ ὁ υἱός μου πάντα ταῦτα, νομίζεις ὅτι θὰ διστάσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῆς ὁποίας τὴν συντήρησιν ὡς καὶ τῆς κόρης της ἐγὼ θὰ ἐξασφαλίσω πλουσιοπαρόμως; Ἐὰν ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. Ποσάνις θὰ ἐστρεφε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Μαρωκούρ, ποσάνις θὰ μετενόησε πικρῶς. Λοιπὸν ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὸν ἰδῇς νὰ τρέξῃ.

— Ὡφείλει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρην του;

— Δὲν ἔχει γυναῖκα, δὲν ἔχει κόρην.

— Ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐστεφανώθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Λεκλέρ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του, εἰς ὃ οὐδεὶς εἰσῆρχετο ἀπρόσκλητος, καθημένη πλησίον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας· διατί λοιπὸν νὰ ἐνδοιάξῃ ἐπὶ πλεόν;

— Τέλος ἐτόλμησε καὶ εἶπε μετὰ καρδίας παλλούσης καὶ φωνῆς τρεμούσης:

«Μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ σας ἐρωτήσω κάτι τι, τὸ ὅποσον δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω καὶ τὸ ὅποσον πάντοτε συλλογίζομαι καὶ δὲν τολμῶ νὰ το εἶπω;

— Λέγε.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς, ἐν ᾧ ἀγαπᾶτε τὸν υἱόν σας ὅπως τὸν ἀγαπᾶτε, ὑποφέρετε τὸν χωρισμὸν του.

— Διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σου τὰ παι-

Ἡ κυρία Βρετονέ, ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν. (Σελ. 322 στήλ. α'.)

διά καταλαμβάνουν καὶ αἰσθάνονται μόνον τί ἐστὶ ἀγάπη χωρὶς καὶ νὰ προαισθάνωνται τί ἐστὶ καθῆκον. Διὰ τοῦτο ὡς πατὴρ εἶχον καθῆκον νὰ ἐπιβληθῶ εἰς τὸν υἱόν μου καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω πρὸς σωφρονισμόν του καὶ πρὸς τὸ καλόν του. Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ θελήσις μου ἦτο ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς του. Διὰ τοῦτο τὸν ἀπέστειλα εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἐσκόπευον νὰ τὸν κρατήσω ὀλίγον χρόνον, καὶ διὰ νὰ μὴ προσβάλω τὴν ἀξιοπρέπειάν του, τὸν διώρισα ἀντιπρόσωπον τοῦ οἴκου μου. Ποῦ ἠδυνάμην νὰ προῖδω ὅτι ἠθέλεν ἀγαπήσῃ τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο γύναιον καὶ θὰ παρεσύρετο εἰς τὸν μωρὸν ἐκεῖνον γάμον;

— Ἀλλὰ ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἐνυμφεῦθη δὲν ἦτο ἄθλιον γύναιον.

— Ἦτο, ἦτο, διότι συνήνεσεν εἰς γάμον ὁ ὁποῖος εἶνε ἄκυρος ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ἔθεν δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ὡς κόρην μου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀνακαλέσω τὸν υἱόν μου πλησίον μου ἐφ' ὅσον δὲν τὴν ἐχώριζε. Τώρα εἰμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ πῶς, ἀφ' οὗ δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὸν υἱόν μου μετὰ τὸν γάμον του, τώρα θέλω νὰ τὸν ἀνακαλέσω πλησίον μου. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἄλλαι ἦσαν αἱ περιστάσεις τότε καὶ ἄλλαι τώρα. Ἡ υγεία μου ἄλλη ἦτο τότε καὶ ἄλλη εἶνε σήμερον· τώρα εἶμαι ἄρρωστος, εἶμαι τυφλὸς καὶ διὰ νὰ ἀναβλέψω πρέπει νὰ γίνῃ ἐγγχείρησις, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐγγχείρησις ἀνάγκη νὰ εἶμαι ἡσυχος. Ὅταν μάθῃ ὁ υἱός μου πάντα ταῦτα, νομίζεις ὅτι θὰ διστάσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῆς ὁποίας τὴν συντήρησιν ὡς καὶ τῆς κόρης της ἐγὼ θὰ ἐξασφαλίσω πλουσιοπαρόμως; Ἐὰν ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. Ποσάνις θὰ ἐστρεφε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Μαρωκούρ, ποσάνις θὰ μετενόησε πικρῶς. Λοιπὸν ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὸν ἰδῇς νὰ τρέξῃ.

— Ὡφείλει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρην του;

— Δὲν ἔχει γυναῖκα, δὲν ἔχει κόρην.

— Ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐστεφανώθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Λεκλέρ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του, εἰς ὃ οὐδεὶς εἰσῆρχετο ἀπρόσκλητος, καθημένη πλησίον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας· διατί λοιπὸν νὰ ἐνδοιάξῃ ἐπὶ πλεόν;

— Τέλος ἐτόλμησε καὶ εἶπε μετὰ καρδίας παλλούσης καὶ φωνῆς τρεμούσης:

«Μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ σας ἐρωτήσω κάτι τι, τὸ ὅποσον δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω καὶ τὸ ὅποσον πάντοτε συλλογίζομαι καὶ δὲν τολμῶ νὰ το εἶπω;

μ' ἐφίλει, ἤμην ὄλη χαρὰ ὅταν μ' ἔλεγε λόγους γλυκεῖς ἢ με ἔβλεπε χαμογελῶν· καὶ διότι δὲν ἐφανταζόμην ποτὲ ὅτι ὑπῆρχε καλλίτερον πρᾶγμα παρὰ τὸ ἤμην μαζί του ὅταν εἶχεν ἐργασίαν καὶ δὲν μ' ὠμίλει. Καὶ ἐκεῖνός με ἠγάπα διότι με εἶχεν ἀναθρήσει, διότι ἐφρόντιζε δι' ἐμέ καὶ μάλιστα νομίζω διότι ἠσθάνετο ὅτι τον ἠγάπων ἐξ ὅλης καρδίας. Ὁ νόμος δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ εἰς ὅλα αὐτὰ· ἐγὼ ποτὲ δὲ ἠρώτησα ἐὰν ὁ νόμος τον ἔκαμνε πατέρα μου, διότι ἤμην βεβαία ὅτι τον ἔκαμνε ἡ ἀγάπη την ὁποῖαν εἶχα ἐγὼ πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἐμέ.

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;
— Συγγνώμην ἐὰν λέγω πράγματα τὰ ὁποῖα σὰς φαίνονται παράλογα, ἀλλ' ὀμιλῶ δυνατὰ ὅπως σκέπτομαι, ὅπως αἰσθάνομαι.

— Καὶ δι' αὐτὸ ἐγὼ σε ἀκούω, διότι οἱ λόγοι σου δὲν εἶνε μὲν λόγοι πεπειραμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ τουλάχιστον εἶνε λόγοι καλῆς κόρης.

(Ἔπεται συνέχεια) Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ὁ Βοριάς 'ς τὴν ἔξοχὴ ἄγρια ἄγρια σφυρίζει· κρόα καὶ φιλή βροχή τὰ παράθυρα βροντίζει.

Ποῦνε τὰ φαιδρὰ πουλιὰ ποῦ λαλοῦσαν 'ς τὰ κλαδάκια; Ποῦνε τ' ἄνθη 'ς τὴ μηλιά, 'ς τοὺς ἀγρούς τὰ λουλουδάκια;

Τὰ πουλιὰ τὰ φτερωτὰ ἐπετάζαν 'ς ἄλλη χώρα, πῶχει λούλουδ' ἀνοιχτὰ κ' ἔχει καλοκαίρι τώρα.

Τὰ λουλούδια τ' ἄνθηρὰ κλείσαν τὰ γλυκὰ τοὺς μάτια καὶ κοιμοῦνται 'ς τὴ σειρά 'ς τ' ἄσκεπα τῆς γῆς κρεβάτια,

Νὰ τα ἰδῇ νὰ λυπηθῇ ὁ Θεός που τάχει πλάση, τοῦ Χειμῶνα, ποῦ θαρθῇ, νὰ του πῆ νὰ τα σκεπάσῃ.

Κι' ὁ Χειμῶνας μίαν αὐγὴν μὲ τὰ γένεια τὰ χιονάτα θὰ τα κρύψῃ μὲ στοργὴν μέσ' 'ς τὴν ἄσπρη του φλοκάτα.

Μὴν τοὺς βλάψῃ τὰ κλωνιά τὸ φαρμακερὸ τ' ἄγερνι, μὴν τα κάψ' ἡ παγωνιά ὡς νάρθῃ τὸ καλοκαίρι.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διὰ μὲν τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ δὲν εἶνε πλέον δρ. 5 ἀλλὰ δρ. 7 ἑτησίως, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲν πλέον φρ. 7 ἀλλὰ φρ. χρ. 8. Οὐδεμία δὲ γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγραφή ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δῆλωσιν, πᾶς συνδρομητῆς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1896 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποῖα θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦσας ὁροὺς:

Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν προπληρωσῆ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, θὰ τεθῶσι τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος ἐνώπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐνδιαφερομένων, ἢ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὄραν ἢν ἐγκαίρως θὰ ὀρίσωμεν, ἐκτὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδήσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

- Ὁ 1ος. Ἐν ὠρολόγιον τῆς τσέπης ἐκ χάλυβος ὀξυδωμένου, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν. . . . . Ἀξίας δρ. 40
- Ὁ 2ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἐξκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Αἱ μέλαινα Ἰνδία, — δ') Ὁ Σανσέλωρ. . . . . Ἀξίας δρ. 29
- Ὁ 3ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. . . . . Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 4ος. Τὸ Σύμπαν, ἦτοι στοιχειώδεις γνώσεις τῆς φυσικῆς Ἀστρονομίας ὑπὸ Δ. Σ. Ζαλούχου μετὰ 112 εἰκόνων. . . . . Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β') Ρωθύρος ὁ κατακτητῆς, — γ') Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἰγγλων. Ἀξίας δρ. 22
- Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. . . . . Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. . . . . Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. . . . . Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 10ος. Μίαν ὥραν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα. . . . . Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1897. Συνδρομαὶ ἐν ὄλῳ 10 ἑσωτερικαὶ ἢ ἑξωτερικαὶ, κατὰ μέσον ὄρον. . . . . Ἀξίας δρ. 107
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὄλῳ 50. . . . . Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. . . . . Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρρειοπάλου», μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορηματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. τὰ 10. . . . Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. . . . . Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα πέντε ἐπόμενοι (71-85) ἀνὰ ἓνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὄλῳ 15. . . . . Ἀξίας δρ. 15
- Οἱ δέκα πέντε τελευταῖοι (86-100) ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 15 ἀντίτυπα. . . . . Ἀξίας δρ. 22

Σύνολον ἀξίας τῶν διανεμηθησομένων δώρων Δρ. 553

Ἡ Δεὴθυνας.

ΦΙΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ

Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ Λονδίνον, καθημερινῶς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ σπιτί μου ἓνας τυφλός, τὸν ὁποῖον ὠδηγοῦσε ἓνας σκύλος.

Ἐφοροῦσε πτωχικὰ φορέματα, εἶχε μακρὰ γένεια καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μάτιζον δύο τρύπες ἄσπρες εἰς τὸ μελαγχροῖνον καὶ κατερρυτιδωμένον του πρόσωπον. Ἐπεριπατοῦσε σιγά-σιγά, προβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ κρατῶν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν — παρακάτω θὰ ἰδῆτε διατί — καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδιαλλοῦσε μὲ βραχνὴν καὶ θρηνηδὴ φωνήν: — Πάρτε σειρήνια! πάρτε κορδόνια! πάρτε καζαμίες!

Ἐνα κανίστρι, κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαίμον μὲ ἱμάντα καὶ στηριζόμενον ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν του — ἐκ τούτου καὶ ἡ στάσις τοῦ σώματός του ξέφυρε —, ἔφερε τὰ μικρὰ του ἐμπορεύματα, καθαρὰ, ἐπιμελῶς ταξιθετημένα. Καὶ μὲ τὸ δεξιὸν χερί ἐκρατοῦσε τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε δεμένον τὸν σκύλον του.

Ἦτο μικρόσωμον λαγωνικόν, ἄσπρον καὶ μαῦρον, μὲ αὐτὰ μεγάλα, μὲ μακρὰν ἀεικίνητον οὐρὰν καὶ μὲ μαῦρα σπιθόβλα ματία, ποῦ τα ἔστρεφε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ μὲ μεγάλη ζωηρότητα.

Μέσα 'ς τοὺς χιλίους ἄλλους θορούβους τοῦ δρόμου, ἐξεχώριζα καθαρὰ τὴ φωνὴν τοῦ τυφλοῦ καὶ ἔβγαίνα 'ς τὸ παράθυρο. Τοὺς ἔβλεπα νὰ περνοῦν ἔτσι οἱ δύο, πάντοτε τὴν ἴδια ὥρα. Βαθμηδὸν ἡ φωνὴ ἐξασθενοῦσε καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν σκύλον ἐχάνοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Δέν τοὺς ἔβλεπα πλέον· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω διατί τοὺς ἐσυλλογιζόμην τόσον κατόπιν.

Περισσότεραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμνε ὁ ὀδηγὸς σκύλος. Μίαν ἡμέραν μοῦ ἤλθεν ὀρεξις ν' ἀκολουθῆσω τοὺς δύο φίλους. Μόλις ἤκουσα ἀπὸ μακρῶν τὴν φωνὴν τοῦ τυφλοῦ ἐκατέβηκα καὶ τοὺς ἠκολούθησα. Ἐμπρὸς ἐκεῖνοι, ὀπίσω ἐγὼ, ἐπεράσαμεν δύο-τρεῖς δρόμους, ὁπότεν ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα μεγαλῆτερον καὶ πολυανθρωπότερον. Ἐδῶ ὁ καίμενος ὁ τυφλὸς ἐκινδύνευεν εἰς κάθε βῆμα νὰ κταπατηθῇ. Ἀλλὰ ὁ σκύλος εἰς τὰς κινδυνώδεις στιγμὰς ἔπαυε νὰ τραβᾷ τὸ σχοινί, ἐσταματοῦσαν καὶ οἱ δύο καὶ τὸ πλῆθος ἐπερνοῦσε χωρὶς κακόν. Ἄλλοτε πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ πλῆθος, ὁ σκύλος το ἀπέφυγε ἀποσυρόμενος πλησίον τοῦ τοίχου τῶν οἰκῶν καὶ μιά ἐκύτταζε τὸν κύριόν του καὶ μιά τοὺς διαβάτας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τον προστάτῃ καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦτο τυφλός.

Τότε τὸ ζωηρόν του προσωπάκι ἀλλάξεν ἓνα σωρὸ ἐκφράσεις. Ἐκατέβαζε ταῦτιά καὶ εἶχε μιά ταπεινὴ γλυκύτητα, εἰς νὰ ἐπαρακαλοῦσε· ἄλλοτε εἰδειγε τὰ δόντια, ἀναλόγως τῶν ἀνθρώπων, μὲ

τοὺς ὁποῖους εἶχε νὰ κάμῃ. Πολλοὶ ὑπεχώρουν ἀμέσως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν εὐγένειαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν· ἀλλ' ἄλλοι ἐπέμενον νὰ περάσουν ἢ δέν τον ἔβλεπαν, τότε δὲ ἡ στάσις του ἐγένετο ἐπιθετικὴ καὶ ἀγρία.

Παρακάτω ἤρξισε τὰ ξύνη μὲ τὰ ποδάρια τὴν θύραν ἐνὸς μαγαζίου, ἐπειδὴ δὲ δέν ἤρχeto κανεὶς, ἠνωρθῶθη καὶ ἐστήριξε τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὑαλοπίνακος μὲ προτεταμένον λαίμον, διὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται μέσα. Ἐπὶ τέλους μιά κυρία ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, ἐχάθρευσε τὸ κεφάλι τοῦ ζῶου καὶ ἔδωσε μίαν δεκάραν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ ἐγένε καὶ παρακάτω, καὶ πάλιν παρακάτω καὶ πάλιν. . . . Κάθε φορὰν ὁ σκύλος εὐχαριστοῦσε ἀναπηδῶν καὶ κατόπιν ὑποκλιόμενος.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πελατεία του. Κάποτε ἓνας βῶλος ζάχαρης τον ἀντήμειβε διὰ τὴν καλὴν του διαγωγὴν. Τὸν ἔτρωγε μὲ κάποιον κόπον, τότε δὲ παρετήρησα ὅτι εἶχε δόντια ἀδύνατα.

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε κορδόνια! πάρτε καζαμίες! ἐφώναζεν ὀλονὲν ὁ πωλητῆς.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐχάνετο μέσα εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὸν ἀλαλητὸν τῆς μεγαλοπόλεως καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφώναζε διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀποφασισμένος ὅτι δέν θακουσθῇ. Ἐν τούτοις ὁ σκύλος, ἅμα διέκρινε μέσα 'ς τοὺς ἑκατὸν ἓνα, κανένα ἄνδρα ἢ καμμίαν γυναῖκα μὲ καλὴν καὶ συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν, ἀνηγείροτο εἰς τὰ πσινα ποδάρια καὶ μὲ τὰ ἐμπροσθινὰ ἐκτυποῦσε σιγὰ τὸν τυφλόν. Ἐκεῖνος ἤξευρε τὸ σύνθημα, ἐννοοῦσε ὅτι κάποιος φιλεὺσπλαχνὸς ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐξανάρχιζε:

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε καζαμίες! Σπανίως ὁ σκύλος ἠπατάτο μὲ τὴν μυρωδιὰ πλέον ἤξευρε νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀγαθοὺς ἀπὸ τοὺς σκληροὺς καὶ δέκα φορὰς εἰς τὴν σειράν τὸ ἀνοικτὸ χερί τοῦ τυφλοῦ ἐγέμιζε χρήματα.

Ἐνα κακὸ παιδί, μάγκας τοῦ δρόμου, ἐσκούνησε ἄξαφνα τὸ κανίστρι καὶ εἰς τὸ τίναγμα δύο καζαμίας μὲ κόκκινον ἐξώφυλλον ἔπεσαν κατὰ γῆς. Ἀμέσως ὁ σκύλος ἐγάγυσε· ἓνας κύριος παρατυχὼν τοὺς ἐσήκωσε καὶ ὁ σκύλος τοῦ ἐγλυψε τὸ χερί μὲ τὴν σειράν τὸ ἀνοικτὸ χερί τοῦ τυφλοῦ ἐγέμιζε χρήματα.

Κατόπιν ἐπέρασε στρατός, μὲ τὴν μουσικὴν ἐμπροστά. Τὰ πεζοδρόμια κατελήφθησαν ἀπὸ πλῆθος παιδία, τὰ ὁποῖα χεροπιασμένα ἐπεριπατοῦσαν καὶ αὐτὰ μὲ βῆμα στρατιωτικόν. . . Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ τυφλὸς θὰ παρεσύρετο καὶ θὰ κατεπατέτο. Ἀλλὰ ὁ σκύλος τον ἐτράβηξε γρήγορα καὶ τον ἔφερεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα πυλῶνα. Καὶ ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ ἤκουσε μὲ προφανῆ εὐχαριστήσιν τὸν ἦχον

τῶν σελπίγγων. Παρετήρησα ὅτι ἦτο χαρούμενος καὶ ὅτι ἠγάπα τὸν θόρυβον. Εἶχε στηρίξῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τοῦ κυρίου του, μ' ἐκφρασιν υἱϊκῆς συμπαθείας, ἡ ὁποῖα, καλλίτερα παρὰ μὲ λόγια, ἔλεγε: «Δέν ἠμπορεῖς νὰ τοὺς ἰδῆς· ἀλλὰ τουλάχιστον τοὺς ἀκούεις. Ἐγὼ βλέπω διὰ δύο.»

Ὁ στρατός ἐξηφανίσθη καὶ ὁ μικρὸς σκύλος ἐπανάλαβε τὸν ἀργὸν δρόμον του. Εἰς κάθε διασταύρωσιν, ἐστέκετο, ἐπήγαινε καὶ ἤρχeto ἀναποφάσιτος· δέν ἐπερνοῦσε δὲ εἰς τὸ ἀντίπεραν πεζοδρόμιον, παρὰ ἀφ' οὗ διήρχετο πλέον ἡ διεκώπτετο ἡ μακρὰ σειρά τῶν ἀμαξῶν· ἀλλὰ καὶ τότε ἐπέσπευδε τὸ βῆμα καὶ ἐνίστε ἔφυγε τὸ σχοινί ἀπὸ τὸ χερί τοῦ κυρίου του. Ὄτω τον εἶδα μίαν φορὰν εἰς τὴν διασταύρωσιν νὰ τραβᾷ τὸν κύριόν του μὲ τὰ δόντια ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ πανταλονίου του, μέχρι τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, μ' ἔκτακτον καὶ ἀγωνιώδη σπουδὴν.

Ἦτο προφανὴς ἡ προσπάθειά του νὰ περῶ πάντοτε ἀπὸ καλοῦς δρόμους, νὰ τον ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, νὰ τον προσέχῃ εἰς κάθε βῆμα. Εἰς μίαν τάφρον εἶχον βάλῃ μίαν σανίδα, διὰ τῆς ὁποίας ἐπερνοῦσεν ὁ κόσμος. Ἀλλ' ὁ σκύλος μας ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἓνα μέγαν γύρον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν στενήν αὐτήν καὶ διὰ τὸν τυφλὸν πολὺ κινδυνώδη γέφυραν.

Ἐφθασαν οὕτω εἰς ἓν σταυροδρόμιον, καὶ διὰ τοὺς βλέποντας ἀκόμη δυσκολοπέραστον. Ἀμάξια, ὀχήματα, ἱπποσιδηρόδρομοι, κινήσεις, ἀλαλαγμὸς φοβερός. Πῶς θὰ ἐπερνοῦσε ὁ δυστυχὴς τυφλός! Ὅταν ὁ σκύλος, κρίνας κατάλληλον τὴν στιγμήν ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεμοζάλην, ἐνόμισα ὅτι ὁ τυφλὸς θὰ ἐχάνετο, θὰ κατεσυνετριβέτο. . . Ἀλλὰ τοὺς εἶδα καὶ πάλιν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πλατείας, σώους καὶ ἀβλαβεῖς. Ὁ σκύλος ἐβάδιζε πάλιν ἐμπρὸς μὲ ὄλην τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν, ὡς νὰ εἶχε κάμῃ τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Πάρτε κορδόνια! πάρτε σειρήνια καὶ καζαμίες! ἐθρηνηδοῦσε ὁ τυφλός. Καὶ ἐθαύμαζα τὴν θυάδα αὐτὴν τὴν μοναδικήν. Πῶσον ἦσαν στενωπὸς συνδεμένοι! Ἀλλ' ἀρά γε — ἔλεγα — ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον;

Ἐγάθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου· τοὺς εἶδα νὰ ἐμβαίνουν εἰς μικρὰν οἰκίαν κατοικουμένην ὑπὸ ἐργατῶν. Ἐφοβήθηκα νὰ μὴ φανῶ ἀδιάκριτος καὶ δέν τοὺς ἠκολούθησα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἔμαθα ὅτι ἤθελα. Οἱ δύο φίλοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸ ἰσόγειον, εἰς τὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς. Μία γραῖα τοὺς ἐπερίμενε εἰς δωμάτιον πολὺ πτωχικόν, ἀλλὰ πολὺ καθαρὸν. Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ τυφλοῦ. Ἀσθενική, μόλις ἠμποροῦσε

να περιποιηται το μικρό της νοικοκυριό. Πλησίον της, μέσα εις παλιόν κιβώτιον ξύλινον, έκοιμάτο ένα γέριχο σκυλί, τυφλό και αυτό, ο πατέρας του σκύλου του φελοῦ. Είχε χρηματίση και αυτός οδηγός του κυρίου του μία φορά, όταν έβλεπε.

Και τώρα ο τυφλός και ο σκύλος έργάζονται δια τους δύο ασθενείς και απομάχους. Και τους τέσσαρας αυτούς τους τόσοσ αφροσιωμένους ο εις προς τον άλλον, μόνον ο θάνατος θα χωρίση!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Η Μαρία είνε ασθενής, πολύ ασθενής. Έχει πυρετόν, το κεφάλι της πονεί, βήχει ημέραν και νύκτα. Δεν είνε δυνατόν να κοιμηθῆ και είνε τόσοσ κουρασμένη, τόσοσ αδύνατη, που δεν όμιλει πλέον διόλου. Ο ίατρος έρχεται συχνά και διατάσσει φάρμακα πικρότατα να της δώσουν, ή να της βάλουν εις την ράχην κάτι πράγματα άλλα φοβερά, που σηκώνουν το δέρμα και το γεμίζουν από φλυκταίνας πολύ οδυνηράς...

Η μητέρα δεν την άφινει διόλου την Μαριάν μόλις ή μικρά ανακινήθῆ ή στενάξῆ όλίγον όπισθεν του παραπετάσματος, να το πρόσωπον τῆς μητρός συμμένον επάνω της! Αν ο πυρετός ηῤῥξησεν, ή αν το μαξιλάρι είνε σκληρόν, ή μητέρα το μαντεύει και αλλάζει το μαξιλάρι και της δίδει έν ποτόν ούτε πολύ ζεστόν ούτε πολύ κρύον, το όποιον καταπαύει την δίψαν. Αν είνε πολύ φως εις το δωμάτιον, ή μητέρα κλείει την περσίδα ή καταβιάζει το παραπέτασμα. Αν τα ποδαράκια τῆς Μαρίας κρυώσουν, ή μητέρα βάζει άμέσως μίαν φιάλη με ζεστό νερό κάτω από το έφάπλωμα...

Επί τέλους ό,τι είνε δυνατόν κανείς να κάμη ή μητέρα τῆς Μαρίας το κάμνει. Μόνον να την ίατρευση δεν είνε δυνατόν, άλλ' ή Μαρία ήξέυρει ότι αν ή μητέρα της ήμπορούσε να την θεραπεύση, θα την έθεράπευεν άμέσως. Το έννοεί από την λύπην ή όποία είνε χυμένη εις το πρόσωπον τῆς μαμᾶς από τα δάκρυά που γεμίζουν συχνά τα μάτια της, από το σαβαρόν ύφος με το όποιον αποκρίνεται εις τον πατέρα, όταν έρχεται και αυτός σιγά—σιγά να έρωτήση...

Τέσσαρες ημέραι μακραι και τέσσαρες νύκται ακόμη μακρότεραι παρήλθον ούτω. Η Μαρία είνε καλλίτερα, αναπνέει ευκολώτερα, δεν αισθάνεται πλέον ούτε την άφόρητον φλόγα, ούτε την καυστικήν εκείνην δίψαν. Τῆς δίδουν τώρα ζουμι και γάλα... Και όλονέν ή Μαρία γίνεται καλλίτερα. Είνε δυνατόν τώρα να ανασηκώνεται και να κάθηται εις το κρεβάτι της, να βλέπη εικόνας, νακούη ιστορίας. Τῆς δίδουν ζουμι περισσότερο, κανένα αυγό και δι' αυριον τῆς ύπόσχονται μπιρίζλαν,

πράγμα το όποιον έξόχως την ευχαριστεί, διότι με την ανάρρωσιν ή δρεξίς επανήλθε και άλλο δεν σκέπτεται παρά τί να φάγη.

Πόσον πρέπει να είνε ευτυχής ή μητέρα τῆς Μαρίας!.. Πόσον πρέπει να χαιρέται δια την σωτηριαν τῆς αγαπητῆς θυγατρός της και πώς θάναπαυθῆ τώρα από όλους τους κόπους και τας φροντίδας της!

Και όμως όχι, δέόλου! Το έργον της τώρα είνεν ακόμη δυσκολώτερον. Από την ήμέραν που έκαλλιτέρευσεν ή Μαρία, αντί να είνε γλυκεία πολύ και καλή και ευπηθῆς προς την μητέρα της, δια να τη δείξη την ευγνωμοσύνην της, απεναντίας είνε κακή. Όσον ανακτᾶ δύναμεις, ανακτᾶ και κάτι άλλα πράγματά που είνεμπορούσε κάλλιστα να τάφήση: ιδιοτροπίας, θυμούς, απαντήσεις παραλόγους και παντοειδείς.

Τα φάρμακα τα όποια ή Μαρία έπερνε τόσοσ εύκολα, όταν ήτο πολύ ασθενής, τάποκρούει τώρα επιμόνως την στικμῆν που το χουλιάρι πλησιάζει το στόμα της, ένα χεράκι ταχύ ως ή αστραπή όρμα και το ιατρικόν χύνεται εις τα σινδόνια, ή ακόμη χειρότερον, αν το χουλιάρι φθάση χωρίς πρόσκομμα εις το στόμα, έν φ ή μητέρα χαιρέται ότι κατώρθωσεν επί τέλους να της το δώση, εξαίφνης όλον το περιεχόμενον χύνεται και βρέχει τον λαιμόν και τα ένδύματα τῆς Μαρίας.

Αλλά δεν είνε μόνον αυτό! Η Μαρία, συνεθισμένη να βλέπη πάντοτε πλησίον της την μητέρα της, νομίζει ότι δεν έχει πλέον εκείνη το δικαίωμα να λείψη ούτε στιγμήν όλα από την μητέρα της τα θέλει, δεν παίζει, αν δεν της δώση τα παιχνίδια ή μητέρα της, δεν πίνει αν δεν της δώση το ποτόν ή μητέρα της και αν καμμίαν φοράν ή υπηρέτρια κάμη ότι θα στρώση το κρεβάτι της, μιά με τα ποδαράκια της ή Μαρία και κλωτσᾶ τα σκεπάσματα από δω και περα.

Αλλά τί φωνή ήτον εκείνη που είνε αποκτήσῃ τώρα ή Μαρία! Φωνή κλαυθμηρά συγχρόνως και διαπεραστική. Δεν όμιλει πλέον, αλλά κρώζει, αλλά φωνάζει, αλλά βελάζει «μαμά!» σχεδόν σαν καταικάκι που θα έμάνθανε να όμιλῆ.

Η δυστυχῆς μητέρα δεν ήξέυρει πλέον τί να κάμη. Έξηνητλημένη ως ήτο, ζητούσα ανάπαυσιν και ήσυχίαν, νομίζει καλόν να υποχωρῆ εις όλα. Αλλ' όσον εκείνη ύποχωρεί, τόσοσ ή Μαρία γίνεται απαιτητική, και κλαίει και φωνάζει. Το κακόν από ήμέρας εις ήμέραν γίνεται χειρότερον, μάλιστα, βάνος αληθῆς δια την μητέρα. Επί τέλους χάνει την υπομονήν—μολονότι είχε πολύ μεγάλην, —και μίαν ήμέραν,

έν φ ή Μαρία ήτο βυθισμένη εις την άπλάυσιν μιᾶς ώραιας σούπας, έπωφελείται τῆς ευκαιρίας και έξέρχεται από το δωμάτιον δια να συμβουλευθῆ, όχι πλέον τον ίατρον, αλλά τον πατέρα τῆς Μαρίας, ο όποιος δεν είχεν ύπαγη ακόμη εις το γραφετόν του.

— Το πράγμα είνε απλούστατον, είνε ο πατήρ, άφ' ου ήκουσε προσεκτικῶς την σύζυγον του. Δεν έχεις να κάμη άλλο, παρά να μήν την μεταχειρίζεσαι ως τι πλάσμα έξαιρετικόν. Αν έχῃ ακόμη ανάγκην περιποιήσεως, περιποιήσου την, αλλά μή την χαϊδέψης, μή την διαφθείρης. Παιδί που ήτον φρόνιμο πριν ασθενήση, ήμπορεί και πρέπει να είνε φρόνιμο και μετά την ασθενείαν του. Είς το έξῆς να μή τρώγης μέσα μαζί της να έρχεσαι εις την τραπέζαριν να τρώγης μαζί μου, γιατί κ' εγώ επί τέλους θέλω να σε βλέπω... Η νταντά που είνε έτσι καλή και υπομονετική και προσεκτική, θά σε άντικαταστήσῃ κάλλιστα. Όταν την συντροφεύς να πέρνης το βιβλίον σου ή το κέντημά σου, να κάθεται εις κάποιαν απόστασιν από το κρεβάτι της, να μήν την πλησιάζῃ παρά όταν είνε απόλυτος ανάγκη και να μή της δίδῃς τίποτε, μα τίποτε, πριν σου το ζητήση μ' ευγένειαν και γλυκύτητα. Η Μαρία δεν είνε άνόητος! θα ένοήση γρήγορα ότι ο μόνος τρόπος δια να ευχαριστήση και να ίδῃ πολύ πλησίον της την μητέρα της, είνε ή ύποκοή και ή ευπειθεια και αυτήν την μέθοδον θα εφαρμόσῃ του λοιπού.

Το πράγμα συνέβῃ ακριβῶς όπως προσέπεν ο πατήρ. Κατ' αρχάς ή Μαρία ήρνείτο να φάγη, όταν έβλεπεν ή μητέρα τῆς την άφινει δια το γεύμα. Αλλά επί τέλους ή πεϊνά την έστενοχώρησε και ήναγκάσθη να δεχθῆ και να φάγη ότι της έφερον ή υπηρέτρια. Έπειτα διεκρίσθη ότι δεν θα ήγγίκε καμμίαν της κούκλαν, ούτε θα ήνοιγε κανένα της λεύκωμα, αν ή μητέρα της δεν άφινει το κέντημά της και δεν ήρχετο πλησίον της. Ηπειλήσε μάλιστα και κάτι τι άλλο φοβερώτερον: να ξεσκεπασθῆ αλλά ο πατέρας της και ο ίατρος άπήνησαν εις την άνοησίαν αυτήν με βλέμμα τόσοσ αυστηρόν, ώστε δεν έτόλμησε να έκτελέσῃ την άπειλήν της. Ταχέως όμως την κατέλαβεν ή ανία, έπειδή δεν έκαμνε τίποτε, και σιγά σιγά ήρχισε να παίζῃ και να διασκεδάη μόνη της: Έπειδή δεν της έδιδαν τίποτε άφ' ο τι εζήτηι με την θρηνώδη και δυσάρεστον εκείνην φωνήν, ήναγκάσθη βαθμίδον να επανεύρη την φυσικήν της φωνήν. Επί τέλους τα πάντα έδιορθώθησαν και το μικρόν εκείνο στήθος και ο μικρός εκείνος χαρακτήρ. Η Μαρία ήμπορεσε να έξέλθῃ, να περιπατήση, να επαναλάβῃ τα μαθήματά της. Είχε ξεχάσῃ

πολλά, άλλ' ή μητέρα τῆς Μαρίας δεν δυσχερεστήθη δια τουτο. Κατά την ασθενείαν της ή Μαρία είχε λάβῃ έν μάθημα άλλου είδους, πολύ καλλίτερον από όλα τα άλλα: ότι τα παιδιά πρέπει να είνε καλά και φρόνιμα και όταν ακόμη είνε ασθενῆ.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 311)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ητο πεπρωμένον, φαίνεται, εις τον Ιάκωβον να υπερασπίσεται τους αδυνάτους, και να προστατεύῃ τους βασανιζομένους, όχι όμως κατά τον τρόπον του άδον Κιχώτου, αλλά μετά φρονήσεως και μιανθρωπιάς.

Ημέραν τινά καθ' ήν εκάθητο υπό την σκιαν μεγάλου δένδρου ήκουσεν όξείας κραυγᾶς προερχομένης εκ του ποταμού.

Ανεπήδησε και ώρμησε προς το μέρος εκείνο, πλησιάζας δε είδε σκηνήν ήτις τον συνεκίνησε μεγάλως.

Κοράσιον δεκατριών περίπου ετών, ώχρόν, έν άταξία έχον την κόμην του και σπινηροβολούοντας τους όφθαλμούς, έτρεπε καταδικωμένον υπό αγέλης κακών παιδιών, των όποιων αί φωναί έκαμνον αυτό να τρέχῃ ως έλαφος καταδικωμένη υπό κυνηγού.

Τα παιδιά έτι τραχύτερα γενόμενα εκ τῆς φυγῆς του κορασίου εφώναζον

— Πιάστε την! πιάστε το σκυλί της.

Η δυστυχῆς κόρη περιτρώμος, θέλουσα να σωθῆ αντί πάσης θυσίας, προσεπάθη να υπερπηδήσῃ δι' ενός άλματος πωρόν τινα πετρών, όστις εύρίσκετο εις το χεῖλος τῆς όδοῦ. Η όρμή της, κακῶς υπολογισθεΐσα, την έρριψεν επί μιᾶς μεγάλης πέτρας, όλισθήσασα δε έπεσεν εις τα γόνατα, εκβαλούσα κραυγῆν πόνου, τότε αί χεῖρές της απέλυσαν έν λευκόν κυνάριον, το όποιον εκράτει εις τας άγκυλάς της.

Μετά τῆς κραυγῆς του πόνου ήκούσθη έτέρα κραυγή, κραυγή θριάμβου. Τα άπάνθρωπα παιδιά περιεκύκλωσαν το κοράσιον, έν δε εξ αυτών ταχύτερον τῆς αστραπῆς ήρπασε το κυνάριον πριν ή κόρη δυνθῆ να το κρατήσῃ.

— Ας το πνίξωμεν! ας το πνίξωμεν! έλεγον έν χορῷ, ας κρεμάσωμεν μίαν πέτραν εις το λαιμό του και ας πάη να ιδῆ ή πέτρας έχῃ εις το βάθος του ποταμού. Βαθῆς στεναγμός έξῆλθεν εκ του στήθους του κορασίου, τον όποιον τα άσπλαγχα παιδιά υπεδέχθησαν με καγχασμούς και σκώμματα.

Ηδη τον λαιμόν του Πιστοῦ δένει σχοινίον από το όποιον κρέμαται μεγάλη πέτρα, ήδη παιδιά τινά διευθύνονται προς

την όχθην του ποταμού, έν φ τα άλλα ώθοῦσι την δυστυχῆ κόρην προς την όχθην ταύτην όπως ίδῃ πνιγόμενον το άγαπητόν κυνάριον της.

Αλλ' ο Ιάκωβος εφθασεν αισθημάτων και πνιγόμενος από αγανάκτησιν

— Να αφήσετε αυτό το κορίτσι και να της δώσετε το σκυλάκι της.

— Μπα! και ποίος είνε του λόγου του απ' εδώ! Τρέβα το δρόμο σου, αφεντικούλη μου, είδε μή, κακόμοιρε...

— Έσεΐς να τραβήξτε το δρόμο σας, άνανδροι...

Και ο Ιάκωβος δι' ενός πηδήματος εύρίσκεται πλησίον του κορασίου, αφού ταχύς ως αστραπή απέσπασεν από των χειρών ενός μεγαλοσώμου παιδιού το κυνάριον το όποιον έφερε τον πιστόν εις τον θάνατον.

Η δυστυχῆς κόρη έσφιγξε περιπαθῶς εις το στήθος της το αγαπητόν κυνάριον της, άλλ' αΐφνης έν των μεγαλειτέρων παιδιών, το πολμηρότερον και αγριώτερον εκβαλόν υπόκωφον βρυχυθμόν έφώρμησε κατά του Ιάκωβου με τον γρόνθον συνεσφιγμένον.

Ο ανεψιός του λοχαγού, παρμερίσας ταχέως, απέφυγε το κτύπημα, κατέφερε δε ισχυρότατον γρόνθον κατά του θρασέως αντιπάλου του.

— Ωχ ο κακομοίρης! άνέκραξεν ουτος κρατῶν δια των δύο χειρών την ρινά του, επί τῆς όποιας είχε καταπέση ο βαρῦς γρόνθος του Ιάκωβου, και τί μ' αφήσατε μονάχο! πῶς δεν χύνεσθε και σεΐς επάνω του!

Τα άλλα παιδιά παρετήρουν με άνοικτόν στόμα την μεταβολήν ήτις επήλθεν επί του προσώπου του αρχηγού των, και έδισταζον να αισθανθοῦν εξ ιδίας πείρας το βάρος τῆς χειρός του αφεντικούλην.

Εν τούτοις άφ' ου παρήλθεν ή πρώτη στιγμή τῆς έκπληξέως ο παθών αρχηγός θα κατώρθου να συνασπίση τους δηλιάσαντας όπαδούς του και όλοι θα επέτιθεντο κατά του Ιάκωβου τότε δε ή θέσις του βεβαίως θα ήτο πολύ δύσκολος, διότι όσον γενναίος και αν ήτο δεν θα ήδύνατο ν' άντισταθῆ κατά τόσοσ αριθμού.

Αλλ' αΐφνης οι έχθροί του έξηφανίσθησαν ως στρουθία φοβισμένα και ο Ιάκωβος έμεινε κύριος του πεδίου. Και αυτή ή κόρη έτραπή εις φυγήν προς την έναντίαν διεύθυνσιν' εκεί, εις το άκρον του δάσους άνθρωπός τις εφάνη. Ητο ο Αύγουστίνος.

Είς το γεύμα ο Αύγουστίνος διηγῆθη τί είδε και έγινε λόγος και περι τῆς πτωχῆς κόρης.

Ητο πράγματι κόρη ενός λαθρεμπόρου, όστις ήμέραν τινά συλληφθείς υπό τελωνοφύλακός τινος τον έπυροβόλησε και ήτο εις την ειρκτήν' άλλ' ή φρίκη την όποιαν ένέπνεεν ή πράξις του έπεσεν επί τῆς θυγατρός του και τῆς μάμμης της.

Αμφότεραι έξησαν έν εσχάτη ένδειξι επί πολλά έτη, έπειτα δε ή πτωχή γυνή απέθανεν αφήσασα μόνην εις τον κόσμον και άπροστάτετον την έγγόνην της.

— Τι θα γίνῃ το κορίτσι αυτό έτσι έρημο; έλεγεν ο λοχαγός προς την αδελφήν του και οι δύο εκίνησαν μελαγχολικῶς την κεφαλήν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ηλθον αι έξεπάσεις, οι δε τέσσαρες αδελφοί, διδοντας πάντοτε το παράδειγμα του Ιακώβου, έθριάμβευσαν και έθραβεύθησαν. Μετ' αυτας ήλθον και αι διακοπαι αι τόσοσ προσφιλείς εις τους πράγματι έργασθέντας και έχοντας ανάγκην αναπαύσεως.

Οι τέσσαρες αδελφοί είνε έξηπλωμένοι επί του χόρτου του κήπου του Ερμηνηρίου. Υπάρχει τι ευχεροστότερον τῆς μαλακῆς ταύτης κλίνης, τῆς κεντημένης δια ποικιλοχρόων άνθών; Τι ώραία ούτω έξηπλωμένος τις να βλέπη τρέχοντα τα σύννεφα φερόμενα υπό τῆς πνοῆς του ανέμου, τί παράδοξα σχήματα λαμβάνουσι και πόσοι αποχρώσεις, τα χρωματίζουν αλληλοδιαδόχως, και πῶς το πνεῦμα πλανᾶται όμοίως μετ' αυτών εις χώρας άγνωστούς, εις τας μαγευτικῆς έκτάσεις τῆς όνειροπολήσεως.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Υπάρχουν κλίμακες, των όποιων όλα αι βαθμίδες είνε δυσανάβατοι, και αυτή ακόμη ή πρώτη.

Υπάρχουν άλλαι, τας όποιας άνέρχεται τις εύκολώτατα. Εν πάτωμα, δύο, τρία, τέσσαρα, δεν είνε τίποτε φέρουν εις το τέρας χωρίς κόπον, χωρίς πνευστίασιν.

Πόθεν προέρχεται τουτο; Από το διάφορον ύψος των βαθμίδων εκάστης.

Ο αρχιτέκτων τῆς δυσαναβάτου κλίμακος ήθέλησε να οικόνομησῃ τον αριθμόν των βαθμίδων και τας εκκαμε όλιγωτέρας μεν άλλ' ύψηλοτέρας και επομένως δυσκολωτέρας.

Ο αρχιτέκτων τῆς καλῆς και εύκλου κλίμακος παρεβλεψε την οικονομίαν αυτην' άλλ' ή οίκία του είνε περιζήτητος και εύρίσκει πάντοτε ένοικιαστήν.

Υπάρχει μεγάλη όμοιότης μεταξυ των διαφόρων τούτων κλιμάκων και μερικῶν χαρακτήρων.

Την δυσαναβάτον κλίμακα βεβαίως δεν άνέρχεται τις ταχύτερον.

Με στρυφνόν χαρακτήρα πάλιν δεν φθάνει τις εις την επιτυχίαν ταχύτερον.

Δεν κατορθώνει να τον ακολουθοῦν οι άλλοι, καλλίτερον, εκείνος ο όποιος τους καταπονεί.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αγαπητή μου Έλληνική Καλλιτέχνις, σε είδοποιώ...

Η τελευταία επιστολή σου με συνεκίνησε πολύ...

Σ' εύχαριστώ, Χρυσάλλις, διά τους τρεις νέους...

Πολύ χαριτωμένα αι εκθέσεις σου, Έλικωνιάς...

Πρέπει λοιπόν να μην έχης Λατινικά διά να μου γράφης...

Αγαπητή μου Λουκιανέ (αυτό το ψευδώνυμον...

Τόν λόγον δα των οποίων δεν σου απήντησα...

Πώς δεν μόν έγγραφες τίποτε και διά τας λαμπράς...

Θά το έκαμες βέβαια από μετριοφροσύνην...

Τίνος αριθμού το 1/2 το 1/3 το 1/4 τῆ προσθήκη...

888. Κεκρυμμένον κυβόλεξον. 1. Ὡς τὸ ὕδωρ...

2. Ἐθίζε σαυτόν μὴ λέγειν ἀπρεπή.

Βιβλιοθήκης, διεκόντη πρό πολλοῦ. Ἄν θὰ ἐπα...

Πολύ σε τιμᾶ, Οὐρανέ τῆς Μιτυλήνης, ἡ πρός...

Ἡ Ἄδρα τοῦ Ἐλικιδρός ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἔ...

Περιμένω τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξιδίου σου...

Μικρὴ Ἰσπεθ. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θαποκομίζης...

ΤΟ ΠΑΡΟΝ φυλλάδιον, καθὼς καὶ τὸ προηγούμενον...

μέχρις οὗ καταστῆ ἡ ἔκδοσις ἐνήμερος εἰς τὸ τέλος...

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Σεπτεμβρίου ε. ε.

762. Ρωμύλος (Ρ, Μῆλος) — 763. Ἐρις, Ἐρος...

767. Η Π Α Ρ 768. Τ Ι Σ (πίσ Τ Ι Σ) Π Η Ρ Α...

769. Η Ρ Ε Α 770-772. Ἡ Δαυίδ, 2, Ἡ Ρώμη...

883. Ἐρώτησις. Τί πράγμα μεταχειρίζομεθα συχνὰ τὸ καλοκαίρι...

884. Πρόβλημα. Τίνος ἀριθμοῦ τὸ 1/2 τὸ 1/3 τὸ 1/4 τῆ προσθήκη...

888. Κεκρυμμένον κυβόλεξον. 1. Ὡς τὸ ὕδωρ, τὸ μέλι...

3. Ἡ δίψα ὡς καὶ ἡ πείνα βασανίζει. Ἐστάλη ὑπὸ...

1. Ὁ Ἰμῆρ δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄρμος. 2. Τὸ...

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης...

892. Σύνθεσις λέξεων. Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῇ...

Πῦρ περὶ τὸ νινίον, μένον ὕπνος, μωρὰ Ἀίνα, φεῖδι, αὐγά.

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Σεπτεμβρίου ε. ε.

762. Ρωμύλος (Ρ, Μῆλος) — 763. Ἐρις, Ἐρος...

767. Η Π Α Ρ 768. Τ Ι Σ (πίσ Τ Ι Σ) Π Η Ρ Α...

769. Η Ρ Ε Α 770-772. Ἡ Δαυίδ, 2, Ἡ Ρώμη...

883. Ἐρώτησις. Τί πράγμα μεταχειρίζομεθα συχνὰ τὸ καλοκαίρι...

884. Πρόβλημα. Τίνος ἀριθμοῦ τὸ 1/2 τὸ 1/3 τὸ 1/4 τῆ προσθήκη...

888. Κεκρυμμένον κυβόλεξον. 1. Ὡς τὸ ὕδωρ, τὸ μέλι...

2. Ἐθίζε σαυτόν μὴ λέγειν ἀπρεπή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάξιμον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργίου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4-11 Νοεμβρίου 1898

Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 44-45

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 321]

— Λοιπόν, κύριε, θέλω νὰ καταλήξω εἰς τοῦτο ὅτι ἐάν ἀγαπάτε τὸν υἱὸν σας...

— Μεταξὺ τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς κόρης του...

— Ἐάν τὴν ἐγνωρίζετε... ἡ ὀργή σας θὰ κατεπραύνητο ἴσως.

— Ὁ κ. Βουλφρὰν ἐσφιγγε τὰς πυγμάς του μετ' ἀγαπητικῆς καὶ μανίας.

— Ὁ Πατὴρ Φίλτες εἶνε ἱερεὺς ὅστις βλέπει τὸν βίον καὶ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ υπερβολικῆς συγγνώμης...

— Λέγει ὅτι ὀμιλεῖ κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνωρίσαν ἢ μαρτυρία τῶν πολλῶν...

Ἄν τὴν ἐγνωρίζετε, ἴσως ἠθέλετέ τὴν συμπαθήσει. (Σελ. 329).

— Ἐχετε καλὴν μνήμην. — Δὲν πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅ τι ἀναγινώσομεν...

— Τί με μέλει, ἀφ' οὗ δὲν θὰ τὴν γνωρίσω. — Ἄλλ' ὅμως ἂν τὴν ἐγνωρίζετε...

— Ποτέ καὶ μόνον νὰ τὴν συλλογίζομαι αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα τῆς ἀγανακτιῶ. — Ἐάν τὴν ἐγνωρίζετε...

— Ὁ κ. Βουλφρὰν ἐσφιγγε τὰς πυγμάς του μετ' ἀγαπητικῆς καὶ μανίας. Ἡ Πετρίνα ἰδοῦσα αὐτὸν ἐταράχθη...

— Ὁ Πατὴρ Φίλτες εἶνε ἱερεὺς ὅστις βλέπει τὸν βίον καὶ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ υπερβολικῆς συγγνώμης...

— Λέγει ὅτι ὀμιλεῖ κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνωρίσαν ἢ μαρτυρία τῶν πολλῶν...

— Ὅπως ἐγὼ τὴν αἰσθάνομαι, ἢ ἐάν θέλετε, ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ πράγματος...

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις...

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἑξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»...

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλοῦμενοι...

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων...

χωὶ ἐπαγωγῶ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων...

Παραγγελία μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δρακτῶ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον...